

Sygn. akt I C 1030/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Dominik Bednarski

Protokolant: sekr. sąd. Beata Pułka

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2019 r. w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) **w G.**

przeciwko **M. K.**

z udziałem (...) **w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5265,96 zł (słownie: kwotę 5265,96 zł złotych) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 5 lutego 2019 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 138,13 zł (sto trzydzieści osiem złotych i 13/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. oddała wniosek organizacji (...) w W. o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1030/19

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) **w G.** wniósł o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i nakazanie pozwanemu **M. K.** zapłaty **kwoty 10.265,96zł** wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Pozew zawierał żądanie zasądzenia kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu m.in. podano, iż dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. (wierzyciel pierwotny) umowy pożyczki. Wierzyciel pierwotny na wierzytelność z tytułu w/ w kontrakcie zbył na powoda. Strona pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, nie dokonywała spłaty pożyczki zgodnie z ustaleniami umownymi, dlatego umowa została wypowiedziana i z dniem 01.02.2019r. dochodzona pozwem kwota stała się wymagalna. Składają się na nią: 10.254,29 zł (suma niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki) oraz 11,67 zł (odsetki umowne naliczone od kapitału).

Dnia 15.02.2019r. wydano nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniając żądanie pozwu (k. 7).

Pozwany powyższy nakaz zaskarżył sprzeciwem. W uzasadnieniu podniósł zarzuty braku legitymacji czynnej powoda, nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości oraz przedawnienia roszczenia. Sprzeciw zawierał żądanie zasądzenia kosztów procesu wg norm przepisanych (k. 9-11).

Po stronie pozwanego do procesu przystąpiła organizacja pozarządowa – (...) w W. wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego (k. 15-27).

W dalszym toku sprawy strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sprawę pierwotnie Sąd rozpoznawał w postępowaniu uproszczonym, następnie – od dnia 16.12.2019r. (k. 152) – z pominięciem przepisów o tym postępowaniu z uwagi na fakt przystąpienia do procesu organizacji pozarządowej (por.: art. 505(4) § 1 zd. II k.p.c. w zw. z art. 76 k.p.c w zw. z art. 62 § 2 k.p.c.)

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany M. K. oraz wierzyciel pierwotny (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. (dalej: wierzyciel pierwotny) w dniu 29.10.2018r. zawarli umowę pożyczki o numerze (...).

Zgodnie z treścią umowy Kwota P. Brutto wyniosła 10.000.00 zł, Prowizja: 5.000.00 zł, Suma Odsetek: 1.623,33zł, Całkowity Koszt Pożyczki: 6.623,33zł, Całkowita kwota do zapłaty: 11.623,33 zł, (...): 89,89 %, Okres obowiązywania Pożyczki (termin spłaty): 1.11.2021r., Ilość rat: 36, Wysokość raty w chwili zawarcia umowy: 323 zł m-nie.

Zgodnie z § 3 umowy kwota pożyczki brutto oprocentowana była jedną zmienną stopą oprocentowania, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 10% w stosunku rocznym i odpowiadała dwukrotności wysokości odsetek ustawowych stanowiących sumę stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych.

Zgodnie z § 9 umowy wierzyciel pierwotny mógł wypowiedzieć umowę ze skutkiem natychmiastowym w przypadku niewykonywania lub nienależytego niewykonywania obowiązków z niej wynikających, w szczególności w przypadku zalegania przez pożyczkobiorcę ze spłatą kwoty odpowiadającej wysokości co najmniej jednej raty pożyczki, po uprzednim bezskutecznym podjęciu przez wierzyciela pierwotnego co najmniej jednej czynności windykacyjnej. Wówczas pożyczkodawca zobowiązany był do zwrotu niespłaconej części pożyczki wraz z odsetkami w terminie 3 dni od doręczenia mu listem poleconym pisemnego oświadczenia pożyczkodawcy o wypowiedzeniu umowy.

Wedle § 13 umowy pozwany został poinformowany i zgodził się na to, iż nabywcą wierzytelności z przedmiotowego kontraktu będzie powód.

(dowód: umowa pożyczki wraz z załącznikami – k. 70-75, 127-133, potwierdzenie przelewu – k. 76, wniosek o pożyczkę – k. 134-136, formularz informacyjny – k. 136 -138)

Wcześniej – dnia 26.11.2014r. - wierzyciel pierwotny oraz powód zawarli umowę sprzedaży wierzytelności przyszłych w ramach procesu sekurytyzacji. Umowa została zawarta na czas nieokreślony (§ 10 ust. 1). Zgodnie z nią wierzyciel pierwotny sprzedał powodowi co do zasady wszystkie przyszłe wierzytelności powstałe o okresie obowiązywania przedmiotowego kontraktu (§ 3 umowy).

(dowód: odpisy z KRS – k. 62 – 70, umowa sprzedaży wierzytelności przyszłych – k. 77- 78v., 142 -150, pełnomocnictwo – k. 79, wciąg z listy wierzytelności – k. 80-80v., 139-140)

Pismem z dnia 5.12.2018r. zarządzająca w imieniu powoda wierzytelnościami (...) Sp. z o.o. w G. wezwała pozwanego do zapłaty **pierwszej** raty pożyczki w terminie 3 dni. Pismem z dnia 3.01.2019r. zarządzająca w imieniu powoda wierzytelnościami (...) Sp. z o.o. w G. wypowiedziała pozwanemu w/w umowę pożyczki. Oświadczenie to pozwany odebrał osobiście dnia 11.01.2019r.

(dowód: pełnomocnictwa – k. 58, 61, wyciągi z (...) k. 59-60, odpisy z KRS – k. 62-69v., harmonogram spłat – k. 73v., oświadczenie o wypowiedzeniu wraz z dowodem odbioru – k. 82-83v., wezwanie do zapłaty – k. 81)

Na chwilę złożenia pozwu wierzytelność wobec strony pozwanej wynikająca z postanowień w/w umowy pożyczki wynosiła 10.265,96zł.

(dowód: potwierdzenie wykonania operacji – k. 76, wciąg z listy wierzytelności – k. 80-80v., 139-140, oświadczenie o wypowiedzeniu wraz z dowodem odbioru – k. 82-83v., wezwanie do zapłaty – k. 81)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Sąd uznał je za wiarygodne. W tym miejscu należy podkreślić, iż zgodnie z art. 77(3) k.c. dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Przepis ten wprowadzono do systemu prawnego dnia 8.09.2016r. Procesowym wyrazem tej nowelizacji stało się wprowadzenie do k.p.c., w tym samym dniu, art. 243(1). Od tego momentu, dowodem w postępowaniu cywilnym może być również **niepoświadczona podpisem kserokopia czy też wydruk komputerowy**, choć – jak wynika z orzecznictwa sądów – nie stanowią one dokumentów prywatnych (zob. np.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 kwietnia 2019 r., V ACa 613/18, LEX nr (...); wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 22 lutego 2019 r., I AGa 367/18, LEX nr (...); wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 sierpnia 2018 r., I ACa 405/18, LEX nr (...)). Niezależnie od tego należy wskazać, że w aktach sprawy znajdują się **oryginały** umowy pożyczki oraz wniosku o pożyczkę oraz **poświadczone przez notariusza:** wyciąg z listy wierzytelności (k. 139-140) oraz umowy sprzedaży wierzytelności przyszłych (k. 142-150).

Na rozprawie w dniu 16.12.2019r. Sąd oddalił wniosek o zwrot pisma pełn. powoda z dnia 29.05.2019r. albowiem stanowiło ono ustosunkowanie się do wezwania Sądu z dnia 29.04.2019r., względnie pismo uzupełniające braki formalne czynności procesowej (por.: k. 42 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2017r., I CZ 100/17, Legalis nr (...)).

Jak stanowi art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Poprzedni wierzyciel strony pozwanej przeniósł skutecznie na rzecz powoda przysługującą mu wierzytelność. Innymi słowy - to powód jest obecnym wierzycielem strony pozwanej i ma prawo dochodzić od niej zapłaty.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Na stronie pozwanej ciąży więc obecnie **dwa podstawowe** obowiązki: zwrotu pozostałej pożyczonej kwoty kapitału oraz zwrotu skapitalizowanych odsetek.

Zdaniem Sądu strona pozwana jest podmiotem zobowiązanym z tytułu zawartej w dniu 29.10.2018r. umowy pożyczki. Zobowiązanie swe kwestionowała podnosząc szereg zarzutów, podobnie stanowisko prezentowała organizacja pozarządowa, która do procesu przystąpiła po jej stronie.

Zarzut przedawnienia należy uznać za oczywiście bezzasadny, skoro umowa została zawarta mniej niż 3 lata temu (art. 118 k.c. a contrario).

Zarzut braku legitymacji czynnej powoda także jest bezzasadny. Powód udowodnił swoją legitymację procesową czynną. Załączył stosowną - poświadczoną przez notariusza - umowę przelewu wierzytelności wraz z załącznikami, dysponował też dokumentacją dotyczącą zobowiązania strony pozwanej wobec wierzyciela pierwotnego. Poświadczony przez notariusza wyciąg z wykazu wierzytelności wskazuje, że wierzytelność wobec pozwanego M. K. była przedmiotem cesji (k. 139-140). Dowodami przelewu są zdaniem Sądu również stosowne dokumenty dotyczące cedenta i cesjonariusza (k. 58-69v.).

Na marginesie - art. 509 k.c. nie wyłącza przelewu wierzytelności przyszłych (por.: E. Ł. (w:) (...) prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 903; J. M., Obrót wierzytelnościami, W. 2004, s. 20; K. Z., Umowa przelewu wierzytelności, K. 1990, s. 34–36; A. S., Glosa do uchwały SN z dnia 19 września 1997 r., III CZP 45/97, OSP 1998, z. 7–8, poz. 137, s. 382 i n.; J. K., Cesja wierzytelności przyszłych, (...) 1998, nr 9, s. 19 i n.; a także tenże, Glosa do wyroku SN z dnia 30 stycznia 2003 r., V CKN 345/01, Pr. Bank. 2004, nr 10, s. 25–34; P. G., Przelew wierzytelności przyszłych, Mon. Praw. 2000, nr 9, s. 564 i n.; I. H., Zabezpieczenie..., s. 204, wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2011 r. (IV CSK 422/10, LEX nr (...)) wyrok SA w B. z dnia 7 czerwca 2013 r. (I ACa 72/13, LEX nr (...)), wyrok SN z dnia 26 września 2003 r., IV CKN 513/01, LEX nr (...), wyrok S.A. w Rzeszowie z dnia 18 kwietnia 2013 r. (I ACa 40/13, LEX nr (...)).

W ocenie Sądu powód co do zasady udowodnił **wysokość** dochodzonego roszczenia oraz jego **wymagalność**. Warto zaznaczyć, iż na podstawie umowy przelewu wierzytelności przeszły na powoda wszystkie uprawnienia kształtujące przysługujące wierzycielowi pierwotnemu, w tym uprawnienie do postawienia należności w stan wymagalności. Powód przedłożył wspomniany już wyciąg z listy wierzytelności – k. 13, wezwanie do zapłaty pierwszej raty – k. 81, potwierdzenie wykonania operacji – k. 76, harmonogram spłaty – k. 73v., pismo zawierające wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z dowodem jego doręczenia pozwanemu – k. 82-83v., podpisane przez pozwanego **oryginały**: umowy pożyczki – k. 127, dyspozycji jej uruchomienia – k. 133, wniosku o pożyczkę – k. 134. Wszystkie te dokumenty dostatecznie w ocenie Sądu udowadniają wysokość dochodzonego pozwanym roszczenia wskazując, iż pozwany na poczet swego zobowiązania nie uiścił żadnej kwoty a umowa została skutecznie wypowiedziana po upływie płatności pierwszej raty.

Jednocześnie - przeciwnie do tego, co twierdzi organizacja pozarządowa, która do procesu przystąpiła po stronie pozwanego - nie zachodzi w sprawie „brak umowy pierwotnej” oraz „brak umowy cesji wierzytelności a dowód dokonania przelewu kwoty 5.000zł (k. 76) dokumentuje wykonanie świadczenia przez pierwotnego wierzyciela. Ponadto osoby podpisujące umowy pożyczki i przelewu były do tego umocowane (vide: pełnomocnictwa – k. 58, 61, wyciągi z (...) k. 59-60, odpisy z KRS – k. 62-69v.), roszczenie jest już wymagalne - powództwo nie jest przedwczesne. Umowa cesji nie jest nieważna, bowiem pozwany wiedział i zgodził się na przeniesienie przez pierwotnego wierzyciela wierzytelności z zawartej umowy pożyczki – por. § 13 umowy (art. 385(3) pkt 5 k.c. a contrario).

Dlatego należało przyjąć za powodem, iż na chwilę złożenia pozwu wierzytelność wobec strony pozwanej **wynikająca** z postanowień w/w umowy pożyczki wynosiła 10.265,96zł.

Jednakże w ocenie Sądu postanowienia w/w umowy dotyczące **provizji** (pozwany domaga się tym tytułem 5.000zł) kształtują obowiązki pożyczkobiorcy (konsumenta) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, skoro strona pozwana posiadając u powoda zobowiązanie w łącznej kwocie 11.623,33 zł do swojej dyspozycji tytułem pożyczki otrzymuje kwotę 5.000zł. Ewidentnie narusza to zasadę ekwiwalentności świadczeń (tak też w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29 października 2015r. wydanego w sprawie o sygn. akt XVI Ca 489/15).

Brak równowagi kontraktowej jest najczęściej wskazywanym przejawem naruszenia dobrych obyczajów drogą zastosowania określonych klauzul umownych (por.: Adam Olejniczak: Kodeks Cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna. LEX 2014, Komentarz do art. 385(1) Kodeksu cywilnego, teza 10 i cytowane tamże orzecznictwo oraz literatura).

Wyżej wymienione postanowienie umowy – w oparciu o art. 385(1) k.c. - nie wiązało strony pozwanej. Wedle wskazanego przepisu (§ 1) postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. (§ 2) Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. (§ 3) Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W

szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Oczywiste przy tym jest, że postanowienia umowy pożyczki **nie były ustalone indywidualnie** ze stroną pozwaną, skoro przedstawiono jej do podpisu gotowy i wypełniony wzorzec umowy, którego postanowienia nie mogły być negocjowane. Wskazać dodatkowo należy, że zgodnie z regułą wynikającą z treści art. 385(1) § 4 k.c., ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie (na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu, w szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta), spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Postanowienia analizowanej umowy odnośnie w/w prowizji **nie mogą też być uznane za określające główne świadczenia stron**. Analogicznie, co do prowizji i opłat związanych z prowadzeniem rachunku bankowego, por.: wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 30 września 2002 r. (XVII Amc 47/01, Dz. Urz. UOKiK z 2003 r. Nr 1, poz. 244) oraz wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2004 r. (I CK 472/03, Pr. Bank. 2004, nr 11, s. 21).

„Rażąco naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym (por.: wyrok SN z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04, Pr. Bank. 2006, nr 3, s. 8).

Tzw. lichwa pieniężna, niekiedy nazywana jest lichwą właściwą lub **prowizyjną**. Biorąc za kryterium podziału sposób uprawiania lichwy, od dawna zwykło się wyróżniać lichwę, prostą i złożoną, jawną i **ukrytą**. Lichwa to zastrzeżenie wysokich odsetek przysparzających **nadmiernych w danych stosunkach i nieusprawiedliwionych zysków osobom dysponującym kapitałem obrotowym, a prowadzących do niewypłacalności dłużników**. (por.: A. S. (2): „Lichwa w świetle współczesnych uregulowań prawnych w Polsce i wybranych krajach o orientacji rynkowej” i cytowana tam literatura).

W doktrynie prawa od dawna zauważa się, iż prywatne podmioty z dziedziny bankowo-finansowo-ubezpieczeniowej (i to - jak się obecnie wydaje - nie tylko te najpotężniejsze, o globalnych zasięgu) działają bardzo szybko, elastycznie i mobilnie, w innym tempie niż zbiurokratyzowane państwa. Podmiot taki częstokroć przyjmuje taktykę tworzenia zupełnie nowych produktów finansowych w pustych polach regulacyjnych, wymykających się uszczegółowionym państwowym standardom prawnym; szuka nowych miejsc w próżni prawnej, w sferach indyferentnych prawnie, w polach „luk instytucjonalnych” czy inaczej: „luk strukturalnych” i tam lokuje nowe produkty. Swoje regulacje opiera na słuszności, użyteczności i racjonalności ekonomicznej. Prawo nie jest tak mobilne, aby w podobnym czasie zorganizować nadzór. Państwo i regulatorzy publiczni pozostają w tyle za wielkimi korporacjami. Rozważa się, z uwagi na możliwy zasięg adresatów takich regulacji czy zjawisko to nie stwarza zagrożenia dla bezpieczeństwa obywateli, postuluje się też badanie, jak to zjawisko wpływa na bezpieczeństwo sytuacji prawnej jednostek. „Ucieczka przed prawem” w sytuacji przeregulowania prawnego branży bankowo-finansowo-ubezpieczeniowej to poważny problem ochrony praw człowieka, wywołany odpowiedzią na gwałtowne rozrastanie się systemów prawa (por.: Jolanta Jabłońska-Bonca: Korporacyjne regulacje pozaprawne a systemowość prawa. Zarys problemów, Acta Universitatis Wratislaviensis no 3718, Przegląd Prawa i Administracji CIV Wrocław 2016, doi: 10.19195/0137-1134.104.).

Dlatego sam fakt, iż koszty pozaodsetkowe powoda nie przekraczały limitów określonych w ustawie z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim nie oznacza, że w każdej sytuacji zasługują one na uwzględnienie. W przedmiotowej sprawie koszty wynagrodzenia prowizyjnego stanowiły w istocie dodatkowe źródło zysku powoda nie mające usprawiedliwienia w podejmowanych przez niego czynnościach i ponoszonych wydatkach. Mając na uwadze wysokość prowizji w stosunku do wysokości pożyczki, należało uznać je za rażąco wygórowane.

Wszak non omne licitum honestum est (nie wszystko co dozwolone jest godziwe).

Skutkiem zastosowania w umowie lub wzorcu klauzuli niedozwolonej jest **brak mocy wiążącej tego postanowienia, przy zachowaniu skuteczności innych części umowy lub wzorca**. Ochrona konsumenta przed klauzulami niedozwolonymi w umowach i wzorcach umownych jest skuteczna **ex lege** i sąd może dokonać

ustaleń w tym przedmiocie także **z urzędu**, podczas rozpoznawania sprawy między konsumentem a przedsiębiorcą (por.: A. O.: ibidem, tezy 12-13 a także orzecznictwo (...), tj. wyr. z 27.6.2000 r. ((...) SA v. R. M. Q. (C-240/98) i (...) SA v. J. S. A. P. (C-241/98), J. C. B. (C-242/98), M. B. (C-243/98) i E. F. (C-244/98), (...):EU:C:2000:346).

Zdaniem Sądu Rejonowego postanowienie umowy pożyczki dotyczące prowizji stanowi klauzule niedozwoloną i jako takie nie wiąże strony pozwanej. Dlatego powództwo co do kwoty 5.000zł oddalono.

W pozostałym zakresie strony umową związane były. Dlatego zasądzono od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.265,96zł tytułem sumy niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki (5.000zł) oraz sumy naliczonych dotychczas odsetek (265,96zł).

O maksymalnych odsetkach umownych za opóźnienie orzeczono - zgodnie z żądaniem pozwu - od dnia jego wniesienia, tj. od 5.02.2019r. (art. 481 § 1 i § 2(1) k.c. oraz § 3 w/w umowy pożyczki).

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd orzekł jak w pkt I-II wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III wyroku w oparciu o treść art. 98 k.p.c. oraz 100 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces w 51 %, natomiast pozwana w 49 %.

Wynik taki Sąd otrzymał po ustaleniu, że skoro wartość dochodzonego przez powoda roszczenia wynosiła 10.265,96 zł i stanowiła 100 %, a na rzecz powoda zasądzona została tylko część tej kwoty, tj. 5.265,96 zł, to stanowiła ona w przybliżeniu 51 % z całego żądania. Co do pozostałej części Sąd oddalił powództwo, czyli strona pozwana wygrała proces w 49%.

Wartość kosztów procesu poniesionych w przez powoda w sprawie to 3.746zł.

Składają się na nią: opłata od pozwu wynosząca 129zł, wynagrodzenie radcy prawnego wynoszące 3.600zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17 zł.

Wartość kosztów procesu poniesionych w przez pozwanego w sprawie to 3.617zł.

Składają się na nią: wynagrodzenie adwokata wynoszące 3.600zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17 zł.

Zgodnie z wynikiem sprawy strona pozwana powinna więc zwrócić powodowej 51% poniesionych kosztów procesu, tj. 1.910,46zł (3.746,00zł x 0,51 = 1.910,46). Natomiast strona powodowa winna zwrócić pozwanej 49% poniesionych kosztów procesu, tj. 1.772,33zł (3.617,00 x 0,49=1.772,33zł).

Różnica pomiędzy kosztami procesu poniesionymi przez stronę powodową a kosztami poniesionymi przez pozwaną to kwota 138,13 zł (1.910,46zł-1.772,33zł=138,13zł). Kwotę tę zasądzono od strony pozwanej na rzecz powodowej w pkt III wyroku.

W pkt IV wyroku Sąd oddalił wniosek organizacji pozarządowej o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (art. 62 § 2 k.p.c. w zw. z art. 107 zd. III a contrario k.p.c.). Poniesione przez Fundację koszty procesu nie były ani celowe, ani niezbędne, zaś do jej przystąpienia doszło już po wniesieniu sprzeciwu przez stronę pozwaną (por. postanowienie Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 9 października 2018 r., VIII Cz 669/18).